

ЦИЈЕНА:

за Црну Гору на годину 10 перп., на по год.
5 перп.; ван земље 15 франка у злату.за Црну Гору број 10 пара
за Стране Земље број 20 паралист излази
СРИЈЕДОМ и ПЕТКОМ

ВЈЕСНИК

АДРЕСА:

„Вјесник“ Цетиње, (Црна Гора)

ADRESSE:

„Vjesnik“ Cetinje (Monténégro)

Рукописе ваља слати Уредништву „Вјесника“
а претплату и огласе Администрацији
Огласи се наплатују по погодби

Цетиње, 22. новембра

У свијету нико више не спори да смо побједитељи. Мало ко нам одриче право на крваве тековине. Ако ко и пориче, чини то из пакости, а без паде, да ће нас моћи озбиљно оштетити.

Двије српске краљевине у посједу су плодова мука својих витешких синова. Оне сада са задовољством могу на себе примјенити старе латинске ријечи: *beati possidentes!*

Много смо се патили, много смо мука видјели и невоља преко главе претурили, али смо стекли и такве добитке, којима је значај у толико важнији и вриједност у толико замашнија, у колико смо свјеснији чињенице, да су огромне биле опасности и готово несавладљиве препоне, које смо ломили на путу ка успјесима. Било је и таквих тешких дана, кад су и оптимисти морали да клону духом и да очајавају, држећи да је све пропало. Било је критичних тренутака, кад је од једне случајности или од неповољна обрта прилика у свијету зависила сва наша народна срећа, наша судбина. Што даље будемо одмицали од историских дана велике балканске драме, све више ћемо увиђати, у каквим смо се страховитим опасностима налазили, о каквим је танким и ништавим кончићима висео српски опстанак. У упоређењу са поднесеним тешкоћама и мукама наши добитци нијесу велики, али су ипак у извјесној мјери неочекивани кад се има у виду, шта се све предузимало и ко је све био врбовао и адске и небеске силе да их будемо лишени. Сазнање замашаја те опасности, кроз коју се барјак српског имена и мисли пробио и кроз лавиринт Санџака, и кроз нечувену сплетку подметнуте Арбаније, и кроз натурени рат због Мафедоније —

створиће у нашој души равнотежу између побједничког заноса и здравога хладнога размишљања о свему што нам предстоји.

Скромност је дивна црта српског карактера.

Ловорик, којима се окитише двије српске војске, неће правити над нашим главама хладовину, у којој бисмо лакше могли левентовати, заклоњени од сунца и зноја новог још тежега рада.

Побиједили смо љуте и опаке сатане српске самосталности, али уништили их нијесмо.

Подићи ће они главу из мрака подземних ровева и све ће покушати, да нас помету, да нам на путеве напретка ставе пречаге и компромитују наше плодове.

У колико смо јачи, угледнији и славнији, у толико ћемо више имати пакосних завидљиваца и подмуклих душмана, који су зинули на ове дивне Србинове земље јужног сунца, питомих планинских пашишта, жетвом неискрпних ораница и природних позиција од брда, која пркосе моћним туђинским армадама.

Зато нам је сад прва брига, да се посветимо још бољем раду са удвојеном снагом и да хитамо на претку, јер око нас је општа јагма. Воља нам не изостаје, пошто су нам успјеси разведрили душу и дали полет и храброст предузимљивости.

Русија и Бугарска

Официозна „Русија“ пише: У Бугарској се наставља огорчена борба између партија, политичара и органа штампе у циљу да се утврди одговорност за катастрофу која је постигла земљу. У тој борби тражи се не само жртва на коју би се могла сручити одговорност за националну несрећу и слом земље, него се сем тога жели да се извуку из лекција прошлости посљедице за будућност.

У тој тежњи, по себи врло објашњивој, могао би се само да поздравља сваки по-

кушај за расвјетљење узрока пораза, да се не би поновиле погрешке прошлости, које су одвеле Бугарску на ивицу пропасти.

По неуредној, у расламтјелим страстима и природној жељи да се рехабилитују, многи истински саучесници у бугарској катастрофи служе се недостојним клеветима надајући се да заведу јавно мишљење. Профани авантуристи руже у гњеву име Русије, и у својој безумној заслијепљености готови су да одрекну сву њихову прошлост, која је повезала крвним везама и жртвама Русију и Бугарску коју је она створила.

Тобожић народ и његова вјера за њих су само инструменат за политичке интриге; они су готови да одбаце православу религију и да приме унију, у нади да имају више маха да начине бугарски народ простом играчком њихових себичних машинација. На све те клевете и недостојне инсинуације Русија до сада није одговарала, чинећи разлику између Бугарске и бугарског народа и налазећи да ће ту узбурканост на самој површини националног живота сами Бугари савладати и сузбити тај фалсификат, као народ снажан и пун животне снаге и да ће изаћи на крај са садашњим несрећама, па показати моћ препорођаја, који ће увијек паћи симпатичну помоћ Велике Русије.

А што се тиче улоге Русије, која би имала да принуди Бугарску да закључи војну конвенцију са Србијом и односно везе између бугарске мобилизације и наше пробне мобилизације, да ли је потреба да речемо да је то све од прве до посљедње ријечи чиста измишљотина као и цитирање говора руског министра војног, који је у своје вријеме категорички демантовао?

Далеко је од нас и помисао, да понављамо речени бечког листа. Да ли је могуће да све то чинити одговорним Краља Фердинанда? Не, он не може одговарати за оне који клеветају свога владарца тако безочно и тако невјешто не мислећи ни на тешкоће и трновитост новог проблема а нарочито на поправке бугарских интереса, нићи може одговарати за оне из те класе који говоре у име његово. Ми посматрамо хладнокрвно и са потпуном мирнокоманти-руске агитације у Бугарској, потпуно унишћени да им је опстанак вјештачки, као и да је немогуће њеним политичким управљачима да за дуго вријеме одвоје од нас народ бугарски. Прошло искуство речито нам свједочи да анти-руске агитације не могу ухватити дубоко коријена у Бугарској и да ће прије или послије бугарски народ поћи познатим му путем, који ће га одвести ка Русији, која је увијек спремна да му пружи братску руку.

Ми међутим не можемо а да не учинимо нашу примједу политичким управљачима у Бугарској који теже бугарској

надмоћности. Они се сада не заустављају на клеветничкој борби у границама Бугарске. Као што тврди једна депеша Петроградске Телеграфске Агенције, бечки лист од утицаја, „Рајхспост“, објавио је чланак под насловом „Тајна“ о руској припремној мобилизацији у коме се налази једно саопштење из надлежног бугарског извора. Остављајући одговорност за тај навод поменутом бечком листу, морамо да примјетимо, да његов тон и садржај личи много на оно што су рекли и одобравали људи који су сада на површини политичког живота у Бугарској. Истина је да ти људи у исто вријеме увјеравају руску владу да су далеко и од помисли да оптужују руску владу ма за шта било и да желе најинтимнију заједницу идеја са нама. Извјесно друштво увјеравања чују се у то исто вријеме у другој пријестоници, која су можда и праћена диспозицијама којима се доказује њихова искреност. Ми то остављамо онима који хоће да повјерују таквим поступцима.

Ми нећемо да се мишљамо у унутрашњи живот Бугарске. Ми признајемо њеној влади право да избере пут, који сматра за најпогоднији, али да би избјегли оптужбе и прожматим осјећајима дубоког сажалења према бугарском народу, чија нам судбина није индиферентна, желимо да нас Софија добро разумије, да Русија неће ни за ким ићи путем политичких интрига и двосмислица. Од мудрости највиших управљача Бугарске зависи ријешење, хоће ли уштедјети себи једну опасну авантуру или ће у њој тражити своје лично учвршћење. Ако бечки лист означава тачно извор овога извјештаја потребно је да се запитамо, која ће лична бити позвата да у својој будућности помаже Краљу Фердинанду у његовом тешком задатку умирења Бугарске. Имајући да бране свога суверена, они су поступили као његови непријатељи, јер помажући му таквом одбраном, они су само тежили да стекну благовољење страних слушаца. Они не воде рачуна о достојанству владарца независне Бугарске. Ми не можемо да вјерујемо у такав лажан навод, да је Краљ Бугарске радио из осјећаја личног страха а не за добро своје земље, која је постала његова нова отаџбина.

Дневник

Поздравили Краља. Српски официри, који су са својим гарнизонам напустили Баковицу, поздравили су телеграфски Његово Величанство Краља са заједничке, опростајне вечере, коју су тамо пред полазак имали са нашим официрима. Господар им је телеграфски веома топ-

да су овај свијет и живот на крају врло сумњиво егзистенције. Да видимо сада у чему је тежиште оваковог песимистичког схватања? Његош је у природи видео непрестану отуђу борбу и промјену (у толико се он може сматрати и Дарвиновим претходником), дакле у животу је непрестана борба и она је узрок свој тежини и бољу у животу и према томе тежиште Његовега песимизма лежи у песимизму борбе. Посљедњи разлог ове борбе лежи у некој моћној непознатој сили, борба има дубоке метафизичке коријене, који су човјеку непознати а Његош и не покушава да то питање потанко расвјетли, него као освједочен покретач свега. — Његош је као филозоф био песимиста, по премда је његов песимизам трајно увјерене једнога филозофског ума, ипак то није апсолутни песимизам, који искључује свако оптимистичко схватање и у Његоша има доста и да речем, чак много оптимизма. Тај Његошев оптимизам произлази из Његове вјере у Бога и из његовог снажног патриотизма. Вјерујући у Бога Његош претпоставља савим дошљедно и егзистенцију вишег духовног свијета; он вјерује у бесмртну човјечју душу, даље вјерује у коначну побједу добра и према томе и у могућност позитивне среће бесмртних душа. А ово је доволан разлог трансцендентног оптимизма.

Осим ових главних и темељних филозофских идеја у Његошеву дјелу имаде још мноштина других мање више у опште познатих истина.

ПОДЛИСТАК

Петар Петровић — Његош*)

Благо томе ко довијек живи
имао се рашта и родити!
Вјечна збуља вјечне помрчине
нит „догори нит“ свјетлостибуи

Његош је почео пјевати још као младич и то под утицајем Симе Милутиновића и Лукијана Мушицкога, касније се ослобађа све више сваког утицаја и даје оригиналне ствари од велике приједности. Сав његов књижевни рад можемо подијелити у двије периоде. У прву периоду иду неке мање пригодне и рефлексионе пјесме и онда збирке већих пјесама у којима се по узору на народне појезије велича јунаштво Црногораца. То су збирке: Пустиниак Цетињски, Лијек жарости турске и Слободијада. У прву периоду спадају и двије веће пјесме „Кула Туришћина“ и „Чардак Алексића“ и збирка скупилих народних пјесама „Огледало Српско“.

У другој периоди радио је Његош под утицајем Симе и Мушицкога, а у другој периоди ослобађа се он тога утицаја и ради самостално.

У ону другу периоду иду поред мањих филозофских пјесама и три његова главна

дјела: Луча Микрокозма, Лажни цар Шћепан Мали и Горски Вијенац. Луча Микрокозма је религиозно-алегоријски епјеј, у коме се по узору Милтонова Изгубљеног Раја и донекле Дантеовог Божанственог Комадије опјева сгварање свијета и отпад Сатане од Бога.

У епско-драмском епјеју Шћепану Малом слика Његош доба путолова Шћепана Малог, који се у Црној Гори издваја за убијеног руског цара петра III.

По сви ови производи Његошеве пјесничке душе постају познати и губе се у сјени пред његовим главном дјелом „Горским Вијенцем“. „Горски Вијенац“ је један величанствен епјеј у драмском облику, гдје Његош приказује петрагу потурцију у Црној Гори, чин, који је он сматрао јединим дијелом оне титанске борбе Црногораца за слободу. У ово дјело унео је Његош сву своју душу и све своје пјесничке у филозофске способности и створио је од њега најљепше и најоргиналније дјело, које је икад написано на српском језику. „Горски Вијенац“ учинио је свога пјесника бесмртним, и данас када се говори о Његошу, говори се о њему као о писцу „Горског Вијенца“. Религија, филозофија, морал, објашњају, све је то нашло израза у овом дјелу. У њему се огледа сав српски народ са својим врлинама и манама, онакав какав је у природи, борбен, живав и јуначан, склон размишљању и меланхолији, а опет весео и пун живота. Оно је дјело вјеран одраз народне душе, слика

*) У сарајевској „Српској Ријечи“ написао је В. Смиљанић овај прекрасни подлистак о нашем народном велкану Владици Раду. Ур.

ло захвалио и напоменуо, да је тај растанак само размјењивање на једној станици два кора једне и исте војске, која бдије над безбједношћу заједничке српске Домовине.

Забава с играчком. Управа друштва „Цетињска Читаоница“ чини припреме за забаву с играчком, коју ће придржити уочи Никољдана ове год. у част имендана Њ. Величанства Краља Господара. Како дознајемо на забаву ће бити позвани од мјештана само чланови друштва.

Бечке измишљотине. Полуслужбени бечки листови саопштавају, да су Црна Гора, Србија и Бугарска, поред међусобног савеза, са Русијом биле закључиле тајну војну конвенцију.

Исти листови ових дана донјели су вијест, да је Балкански Савез био бомба спремна противу Аустро-Угарске и мира Европе.

Свијема је реченом бечким измишљотинама сврха, да се противу балканских држава, особито противу Црне Горе и Србије створи у европском јавном мишљењу раздражење и да се исте представе као елемент напада и стална опасност по опште спокојство.

Балкански Савез није имао нападачку намеру противу сусједне Монархије. Он је према њој био у одбрани исто тако као што су и сада балканске државе наспрам Аустро-Угарске само у положају одбране.

Са Русијом није било никакве војне конвенције. То у Бечу врло добро знају. Драч и Скадар су јавни докази.

Излишна брига. Чешки лист „Час“, који се уочи бојева на Брегалници много био бринуо за судбину Србије и истој савјетовао да не улети у „братоубилачки“ рат, — сад се опет брине за судбину будућих односа међу српским краљевинама. Натура се за непознатог судију и даје савјете, које ни једна ни друга страна не тражи нити их сматра, у овим данима, за корисне. Ми бисмо га молили, ако искрено словенски осјећа, да нас у томе погледу поштеди од својих брига и савјета. Потребно нам је мало времена да данемо од мука и терета два велика рата. Излишно је расправљати питања, која су природом ствари већ расправљена у духу народних жеља. Односи међу српским краљевинама биће вазда онакви, какве буду захтијевали највиши интереси Српства. Искључена је свака могућност да би се друкчије могло и мислити, камо ли радити.

Други елемент, који даје вриједност и особито жељоу и популарност Његошеву дјелу, јесу његови искрени патриотски осјећаји.

Његош је дубоко прожет истинском љубави према својем народу, све друге осјећаје потиснуо је патриотски осјећај, који је јачи чак и од вјерскога. Његош је потпуно лучно вјеру од национализма, а национализам је уздигао над вјеру и учинио га је својом вјером.

Патриотизам Његошев тако је снажан, да ублажује и његов филозофски песимизам и уноси доста оптимизма у његове рефлексије, које би иначе биле пуно мрачнога расположења и крајњег песимизма. Његош је у животу имао и сувише разлога, да буде песимиста, али елика вјера у моралну и физичку снагу српскога народа, вјера, да је тај народ, који је за дугог робовања показао дивну снагу, достојан боље будућности и да је довољно јак, да ту будућност извојује и заслужи, све то није му допустило, да загази у мрачно и мрачно расположење, него му је давало снаге за неустрајан рад. На покон Његош је увидио, да ни непрестана борба није највеће зло, у борби ће народ очеловичити и познати своју снагу, а без борбе нема на концу ни правог напретка.

Највиши Његошев идеал био је ослобођење и уједињење свега Српства и стварање нове

Из народа

Свечаности у Пећи

Пећ, 8. новембра

У пошљедње вријеме доживјели смо двије прославе: прославу годишнице ослобођења 18. октобра и прославу стогодишнице рођења Владике Рада 3. новембра. Обије прославе прослављене су достојанствено и као што треба; и за једну и другу приређивачки одбор, на челу са предсједником општине, уложио је много труда и много разумијевања, као да је сличне прославе од давине славио.

На дан прославе годишнице ослобођења бијаше сва варош искићена заставама и зеленилом, а војничка музика, која је нарочито тој слави присуствовала, обиласише градом. У 9 сати прије подне бијаше свечано благодарење у Патријаршији послане кога је држао пригодно слово г. прото Спасоје Поповић. Свршетак благодарења огласише топови. Послије тога бијаше примање у војном стању, честитање примаше предсједник општине, који је том приликом поздравио госте са стране и у свом говору истакао значај ове прославе. Послије подне бијаше народно весеље, које се продужило све до у мрак, кад се осветли варош хиљадама свијећа и лампиона и Пећ пливање у мору свеглости. Најљепши ефекат даваху сјајно осветљена минарета многобројних џамија, која вазеде гораху веселећи се са својим вјерницима дану ослобођења. У вече је био банкет у хотел „Европи“. На банкету присуствовало је преко 150 најугледнијих грађана и чиновника пећских. Међу првацима муслиманима видјесмо г. г. Муфтију, Мидеризе, бегове Махмутбеговиће, бега Соколовића и још многе друге аге и бегове. Представник католичког становништва бијаше отац Климент Мираји. Од Срба присуствоваху највиђенији грађани на челу са г. г. протом Спасојем Поповићем, оцем игуманом Максимом Павићевићем и другим. Прву здравицу подигао је г. генерал Р. Вешовић у здравље Њ. В. Краља и Господара и Владикау Дома, последије чега је слиједило френетично клицање, а музика интонираше химну. Послије говора г. генерала изрекао је здравицу г. предсједник општине за здравље оба српска Владара и Њихових Домова и српског народа. Послије су се низале здравнице редом, најприје за здравље г. ген. ађутанта, сардару Јанку Вукотићу, који је први с нашим победоносном војском ушао у стару српску задужбину Патријаршију. Значајну здравицу подигао је капетан српске војске г. Јовановић, који је говорио о значају ослобођења, излажући грађанима свију трију вјера што је то ослобођење, и шта се има од ње очекивати; није рече симпатичнијим говором — слобода, да се пречнићавају стари рачуни и старе образе, већ је слобода у томе, да сви грађани својски пораде око напретка свога града, у љубави и оданости према своме љубљеном Краљу и Отаџбини. Овај говор саслушан је са великом пажњом и потраћен бурним одобравањем. На ову здравицу одговорно је грађанин г. Јован Анђелковић с мотом: споменуло се не винуло се; нема — рече — међу нама више никаквих обрачуна, ми смо сад сви једнаки и равноправни и свима нама је на уму корист и процват нашег града и наше Отаџбине. Најсвечанији је био тренутак кад су читани телеграфски поздрав, у првом реду честит-

пеличанствене ере српске. Он је радио свим жаром на остварењу тога узвишеног идеала, подизао је у клонулој браћи њихов национални понос и улијао им наде на ослобођење. Особито с великом љубави радио је он међу онемишљеним муслиманским дијелом нашег народа, да га поврати у крило старе народности. Он је жељео, да види своју међу браћом у којима једна крв кини и коју је једно мјесто задојило и једна мајка одлихала, он је жељео да се Срби муслиманске вјере осветије и спомену старе славе свога народа, да се престану туђити од своје браће и служити туђину, а против свога.

Видјели смо како је у Његоша до савршенства био развијен осјећај љубави према српском народу, али ту треба још споменути да његова љубав није била ограничена само на Српство, него је обухватила и све што је словенско. Он је са великим симпатијама пратио сваки напредак Словена, њихови идеали били су његови, па и он је сипао о ослобођењу и уједињењу свих Словена и о остварењу велике словенске државе од Јадног на све до Средоземног и Црног Мора. Када је 1848. у братајкој Хрватској одушевљење за народност и слободу нарасло до бездјелних граница, пратио је Његош тај покрет са љубаву и одушевљењем, сматрајући га почетком буђења и ослобођења Словена и

ка Њ. В. Краља Господара, па г. генерал-ађутанта, сардара Ј. Вукотића, па честитка српског команданта из Ђаковине и још многе друге. Банкет је протекао до касно у ноћ у највећем одушевљењу и весељу. Од страних гостију присуствовало је изасланство ђаковичког српског округа г. г. капетан Јовановић и поручник Крстић. Од стране ђаковичке наше општине: српски капетан г. А. Чукић и предсједник општине Крста Колорчевић.

Дана 3. ов. мј. у зору огласише три топовска метка почетак прославе стогодишнице рођења највећег српског јесника Владике Рада. Варош је сва искићена заставама и зеленилом. У 8 и по сати изјутра искићено се грађанство свију трију вјера испред војног стана одакле је кренула почасна чета на благодарење у Патријаршију, ту се придружило четиништво и све искићено грађанство те смо кренули корпоративно у цркву. Послије литургије одржано је благодарење и моленствије за здравље Њ. В. Краља Господара и свега узвишеног Дома, а по томе је отац Максим држао слово у част Владике Рада као свештенога лица. Послије литургије приређена је академија у славу Владике Рада у дворани основне школе. Најприје су ђаци отијевали химну, за тим је управитељ наше гимназије г. проф. Душан Вуксан држао бесједу у славу Владике Рада оцртавши га исцрпно као владара и књижевника и расвијетливши многе моменте из Владичина живота и рада као владара и као књижевника, што многим до тада не бјеше познато. Владика Рада је, рече, још у половини 19. вијека нашао за тим да оствари догађаје из год. 1912/13. кад је у договору са Бушатијом, Градасчевићем и Јелачићем хтио да ослободи све Српство и да га уједини. Говор је саслушан с пажњом и ускликом: „Слава Владичи Раду!“ — На даље је г. учитељ Александар Бојовић декламовао владину „Црногорац к свемогућем Богу“, а г. Војводић одиграо је одлично с г. г. Јосифом Вукчевићем, Николом Мишићем и Младеном Перићем сцену појводе Драшка из Горског Вијенца и на својште допадање. За тим су слиједила декламације и pjesме наших малишана ђака, које су од реда морали понављати. Послије тога слиједила је закуска. Домаћин г. предсједник општине А. Поповић с прославним одбором настојао је да буде свако што љепше почашћен и подворен. Том приликом дигао је здравицу команданту војног округа г. генерал Вешовић у здравље Њ. В. Величанства Краља Господара, која је примљена с бурним аплаузом и трокатним „Живео“!

Радом спомињемо да су на овој прослави били у великом броју заступљени наша браћа Муслимани са својим првацима: Јанар-ишом и Шешвар бегом Шахматбеговићем, који су и благодарењу присуствовали и одстојали у Патријаршији. Послије подне настављено је народно весеље у просторијама основне школе и мило нам је констатовати да је присуствовао велики број госпођа и госпођица пећских, које су се у сличним приликама држале до сад доста резервисано.

О приликама у нашем граду јавићу вам накнадно. Много је још тога што би требало да се среди и уреди, и ми се надамо, да ће наш нови предсједник општине имати и воље и умјетни, да нашу општину временом учини првом у држави.

остварења свесловенских идеала. Јелачића је поздравио еликим заносом, као неко више биће, као Месију читавог Словенског Југа, соколико га и нудио му брзету помоћ Црногораца, али и ту је дочекао само рушење својих великих снова и идеала.

А сада да речем завршну ријеч о јеснику Горског Вијенца Његош је за нас Србе оно исто што је Гете за Нјемце. Његош је свестран више но ико у нашој литератури. Њега занимају велики свијетски проблеми и он настоји, да у својим дјелима даде јасне одговоре на њих. Разни покрети у васиони, природи, човјечанству, напосице у поједином индивидуу, све је то падао дубоког израза у његовим дјелима. Он је даље патриота и културни радник свога народа и своје је народу дао видно и одлично мјесто у својим дјелима. Његош је јесник узвишене лирике, која иде равно до срца, он је сликар дуге и природе и имао је савршено развијен осјећај за све што је узвишено и лијепо. За Његоша се на крају могу с правом рећи ове ријечи, које су једном речене о Гетеу и које је г. Павле Поповић примјенио и на Његоша: „Зауставио се. Ми смо додирнули многе дјерке у намери, да пробаво звук и на све њих дух нашега јесника одјекнује као какве силне громке оргуде.“

Само радом, интензивним радом све се може постићи за наредак наше општине, па по том и државе, сви смо сложни и настојаћемо да у свакој прилици помогнемо предсједнику, који је озбиљно прегнуо да чини онако како треба. Д.

Телеграфски извјештаји

Њемачки инструктори

Цариград, 21. новембра

Објављена је ирада којом се именује њемачки генерал Лиман, шеф војне инспекције, за вишег војног члана и команданта првог корпуса са великим одјељењем. — Бечки Кор. Биро.

Деманти из Биограда

Биоград, 21. новембра

Пресбиро оповргава вијест објављену у новинама, о тобожијем уговору између Русије и Србије. Такође је лажна вијест да је српско-бугарски уговор био сачињен у три примјерка. — Биоградски Пресбиро.

Арбанија промашила сврху

Рим, 22. новембра

Приликом расправе о адреси у парламенту, Барзилај је говорећи о споразуму талијанско-аустријском за Арбанију изразио сумњу за будућност исте због такмичења двију нација, тврдећи да ту не влада љубав, већ подозрење. Разлог стварању Арбаније не погађа сврху коју су имали пред очима, значи затворити Јадранско Море Словенима. — Кор. Биро.

Због јучерашњег празника „Вјесник“ излази данас на по табак.

Разне вијести

Руска флота. Русија је отпочела градити двије крстарице и шест торпилера.

Италија помаже Турску. Из Цариграда јављају, да је турски министар финансија закључио важну финансијску операцију са једним талијанским трговачким друштвом. Та операција је у есконтвану благотворних банака са нарочитом гаранцијом за суму од више милиона перлера.

МАРКО ДАКОВИЋ, адвокат, налази се с канцеларијом у Катунској улици бр. 112. п. п. бр. 54. 4—4

Даје часове на Клавиру, из француског и немачког језика. — Тражи се клавир под кирију. — За услове упитати у кући Катунска ул., бр. 107., (преко од Црногорске Банке). п. п. бр. 54. 2,3

ПРВА НИКШИЋСКА ШТЕДИОНИЦА У НИКШИЋУ

упозорје све своје мјеничне дужнике, да што прије измире своје заостале обавезе, како би избјегли све евентуалне непријатне посљедице, које их очекују по истеку мораторијума, јер се тада неће према истима водити никаквих обзира.

Оним дужницима, који до истека мораторијума буду уређивали своје мјеничне дугове, Штедионица им оставља на вољу да плате само добит без припадајуће отплате.

бр. 55, 1,3

УПРАВА.

П. п. бр. 15 9—50